

Tříňový ker

Napísal Balek Robert

Pondelok, 02 August 2010 11:27

Uprostred vyprahlej stepi rástol tříňový ker. Mal len drobné lístky, bol malý a pokrivený. Za dlhých nocí sníval sen o krásnych ružových kvetoch, zamatových motýľoch, o sladkej šťave pre nich.

„Pane”, prosil Najvyššieho vládca sveta, „daj mi aspoň jeden ružový kvet, nech okúsím slasť dotyku včielok, nech je potešením pre Tvoju slávu a na potešenie tvojich tvorov.”

„Áno, staň sa”, povedal najvyšší. Do rána vykvitlo nespočetne veľa kvetov na vetvičkách nevzhľadného kra. Najvyšší Pán je štedrý a skromných obdarúva bohato. Bolo poludnie. Stepou kráčal vysoký zachmúrený muž v dlhej čiernej sutane s tvárou askéta. Myslel na Najvyššieho a nevnímal okolitý svet. Narazil do ružového kra a svoje jemné ruky si zranil do krvi ostrými trňami. Nezahrešil, bol to svätý muž.

„Ružový ker a je plný trňov!”, vzdychol. „Ale zlo sa skrýva za jeho jemnou krásou!” Netušil, že práve tejto noci dal Najvyšší vládca vypučať ružovým kvetom uprostred trňov. Kríček zosmutnel. Chcel rozdávať vôňu a krásu a hneď prvý človek, ktorému to chcel dať, nevidel ruže, ale trne ho zranili.

Tříňový ker

Napísal Balek Robert
Pondelok, 02 August 2010 11:27

Nuž zatvoril kvietky do zelených kalíškov. „Kde sú tvoje ruže, ktoré som ti dal?“, spýtal sa Najvyšší.

„Schoval som ich Pane. Načo sú ak nedávajú radosť a potešenie? Zmýlil som sa.“ „Tvoje ruže a tvoje trne sú mojím darom, nes oboje.“

Ružový ker teda rozvinul ružičky. Šiel okolo malý pastierik. Poskakoval a spieval si. Odrazu zostal stáť v údive pred ružovým kríčkom: „Ach, taký škaredý tříňový ker a sú na ňom také krásne ruže.“

ešte viac rozvoňali.

zašepkal ker, keď pastierik odišiel.

„Tak som si to prial“

, povedal Pán sveta a vesmíru, „aby moje tvory nenariekali nad tým, že ružový krík má trne, ale aby sa tešili, že tříňový krík má ruže.“

Ker sa zachvel radosťou a kvietky sa
„Ďakujem Ti Pane,“